

Jiří Roth

SMARTELNÁ TOUHA

epimedia publishing

Šest krátkých příběhů zachycujících okamžiky touhy, frustrace a hluboké vnitřní osamělosti. Prostřednictvím syrového a psychologicky hutného vyprávění odhalují křehkost každodennosti a temné proudy, které se skrývají pod povrchem zdánlivě obyčejných životů.

Šest příběhů, které tvoří souvislou výpověď o únicích z reality, ať už jsou sebedestruktivnější nebo sebelítostivější. Jejich společným tématem jsou fyzické i mentální bariéry, které si jejich protagonisté vytvářejí sami, nebo je na ně uvrhl osud.

Šest příběhů, v nichž se touha po naplnění, lásce a kráse může zvrtnout v posedlost, iluzi a závislost. Tohle není četba pro klidné večery, je to zážitek – znepokojivý, syrový a nezapomenutelný. Zanechá ve vás otázku, kde končí hranice mezi realitou a útekem, a zda jsme v honbě za štěstím někdy schopni rozeznat, co je ještě záchrana a co už pád do propasti.

Barbie

Vánoční svátky v rodině Morových byly určené hlavně dětem. Dospělí se na ně příliš netěšili. Důvod byl prostý. Po tolika letech manželství jejich vzájemný vztah značně ochladl. Paní Morová pro pana Mora dávno přestala být atraktivní, vadilo mu na ní spousta věcí včetně toho, jak mluví, dýchá a pohybuje se. Ve svých dvaadvaceti letech toužil po ženě mladší, reprezentativnější, krásnější, po ženě, se kterou by chodil do společnosti, mezi přátele, po ženě, se kterou by si užíval dovolených. Pan More při svých představách ovšem zapomínal na to, že ani on není zrovna ideální manžel. Příjmy měla rodina těsně nad hranicí životního minima, paní Morová nepracovala, čas trávila doma a starala se o dvě dívky a jednoho chlapce, které spolu s panem Morem přivedli na svět.

Pan More pracoval jako úředník na dráze, kde vypravoval nákladní vlaky. Na stejné železniční stanici dělal už jedenáct let a znal tam každý hřebík. Málokdo si také dovedl představit železniční stanici bez nevýrazné tváře pana Mora. Pan More nevydělával příliš, a tak na Vánoce nakupovala paní Morová dárky už od ledna, aby se náklady rozložily do celého roku. V srpnu se jí podařilo koupit v tržnici pro nejmladší dcerku panenku Barbie. Byla velmi krásná. Paní Morová ji už tehdy zabalila a pečlivě uschovala, aby ji žádné dítě nenašlo. Pan More také myslel na svou nejmladší, když kupoval v jiném obchodě, a v jiném měsíci jinou panenku. Byla to pouhá napodobenina Barbie, ale panu Morovi se docela líbila a nebyla ani příliš drahá. Nejstarší dcera přemýšlela, co dá své mladší sestře, a nakonec se rozhodla, že jí koupí panenku. Podobnou panenkám Barbie, po které nejmladší dítě rodiny Morů už dlouho toužilo. Když na Štědrý večer došlo k vybalování dárků, mohla se nejmladší dcera štěstím zbláznit, když na ni z haldy balicích papírů jukaly hned tři panenky Barbie.

Boží hod vánoční naplňoval pana Mora neobyčejným klidem. Bydleli daleko od svých příbuzných a na návštěvy tedy nechodili. Celý den strávil pan More v křesle u televizoru a četl některý z románů z edice pro ženy, které měl velmi rád. Příběhy z Červené knihovny mu přinášely naději, že se jeho život změní. Vždyť jejich hrdinům se to stávalo pokaždé. Na každého někde čeká to jeho štěstí. Jen být připraven. Pan More byl zabraný do příběhu mladé a chudé dívky, které se právě dvořil syn majitele továrny na cukrovinky. Ucítil, jak ho někdo tahá za rukáv. Pan More se odtrhl od knihy. Vedle něj stála nejmenší dcera. V náručí držela tři panenky: „Která se ti nejvíc líbí?“ Pan More nechtěl zkazit dceře radost a pozorně si tedy panenky prohlédl. Musel přiznat, že nejhezčí je ta, kterou koupila paní Morová. Panenka s velkýma modrýma očima, zrzavé vlásky jí splývaly do půli zad. Ukázal na ni. „Tahle je nejhezčí.“ Dcera si panenku pozorně prohlédla a pak ji otci podala: „Tak si ji nech.“ Pan More se usmál, položil si panenku do klína a pokračoval ve čtení. Den se chýlil ke konci. Paní Morová ohřála řízky od včerejší slavnostní večeře a dala je na stůl. Děti se na ně vrhly. Řízky pro ně byly stále sváteční pokrm. Než se stačil pan More vzpamatovat, byly ty tam. Zbyl na něho pouze bramborový salát. „Musíš si pospíšet,“ řekla paní Morová a její manžel se zachmuřil. „Kdybys jich udělala víc, nemuseli bychom se o ně přetahovat. Jsou přece Vánoce,“ namítal pan More. Začínal být naštvaný. Zítra je poslední den volna a ještě ke všemu si ani nemůže vzít k jídlu, co chce.

Paní Morová hodila manželovi demonstrativně vlastní nedojedený kus masa. „Kdybys vydělával víc, nemuseli bychom se žinýrovat,“ nabíral na síle hlas paní Morové. Děti si odešly hrát. Znalý tyhle výstupy rodičů a vůbec na ně nebyly zvědavé. V kuchyni zuřila hádka. Pan More odmítl nedojedený řízek své choti a ona ho už zpět nechtěla, protože ji přešel hlad. Nakousaný řízek putoval z okna na ulici, kde se na něj lačně vrhl vypelichaný kocour. Pan More smutně přihlížel, jak řízek mizí v jeho útrobách. Práskl dveřmi kuchyně a zabořil se do křesla v pokoji. Něco ho tlačilo do zad. Nadzvedl se a vyndal panenku. Tu, kterou si vybral. Pozorně si ji prohlížel. Výrobce dbal na každý detail. Hezky tvarovaná tvář a v ní ústa v mírném úsměvu. Ten úsměv byl laskavý a sliboval vzrušující zážitky. Tedy pokud by patřil živé dívce. Velké modré oči lemované dlouhými řasami a zrzavé vlasy. Panenka byla oblečena do sportovního kostýmu a pod bundičkou se skrývala malá ňadra. Pan More zvedl oči. Byl v místnosti sám. Pomalu panenku svlékl. Představoval si, jak by panenka vypadala, kdyby najednou ožila. Malá pevná ňadra s vyzývavými bradavkami. Štíhlé břicho ústící do bělostných spodních kalhotek. Ty se pan More zatím neodvážil svléknout. Dokonale vytvarované byly rovněž dlouhé nohy. Ta panenka byla skutečně velmi krásná.

„Můžeš si ji vzít do postele.“ Pan More si vůbec nevšiml, že přišla nejmladší dcerka. „Má ještě nějaké jiné oblečení?“ snažil se zamluvit fakt, že je panenka svlečená. Holčička odběhla pro další šatičky. Pan More navlékl panenku do dlouhých sametových šatů. Byla ještě krásnější. Hádka byla minulostí a vztek z pana Mora pomalu vyprchával. Do místnosti vešla manželka. Usmála se na dcerku, která seděla tatínkovi na klíně a společně oblékali panenku. Pan More měl nad panenkou skloněnou hlavu, ale ve skutečnosti pozoroval manželku. Usedla do křesla a z košíku vyndala pletení. Mastné vlasy, jak stála nad plotnou, květovaná zástěra jen s obtížemi skrývající velký zadek. Neforemné nohy oblečené do tlustých punčoch. Nad boky se jí vlnily faldy a na krku se jí začala dělat třetí brada. „Panebože, vždyť jí není ještě ani čtyřicet,“ pomyslel si pan More.

Ze vzhledu své ženy byl smutný. Znal ji přes dvacet let. Zabrousil ve vzpomínkách do té doby. Jeho žena patřila k nejkrásnějším dívkám ze vsi. O její přízeň usilovali chlapci ze širokého okolí. Ona dala přednost panu Morovi. Kolikrát ho napadlo, proč asi? Netušil, že jeho žena měla velkou lásku, fešáka z vedlejší vesnice. Byl to frajer a holky na něho letěly. On ale miloval dnešní paní Morovou. Jenomže se neuměl chovat. Na vojně vyvedl nějaký průšvih a na dva roky ho zavřeli. Paní Morová se uchýlila ke svému současnému choti. Nejdříve proto, aby měla pokoj od ostatních nápadníků –, a protože si myslela, že pan More je neškodný. To byla víceméně pravda. Pan More byl neškodný, ale ne imunní vůči vнадám krásné dívky. Dříve nebo později k tomu muselo dojít. Hned při druhém milování počali dítě. Paní Morová si uvědomila, že je v tom. Nejen v jiném stavu, ale v pasti společenských vztahů. Bylo nemyslitelné si pana Mora nevzít. Dnes spolu odžívají vztah plný napětí z doby, která jim nedovolovala žádné přilepšení.

Paní Morová vzdychla. „Jdu spát,“ oznámila a obrátila se na děti. Ty věděly, že je to povel i pro ně. Odešly se spořádaně umýt. Paní Morová odcházela z pokoje a krátce se zastavila u svého muže. Očima se tázala, co bude dělat on. „Já přijdu,“ slíbil. Odešla. Pan More ještě chvíli seděl a upíral oči do prázdna. V rukou stále držel panenku. Znovu si ji začal prohlížet. Kdyby se najednou ocitla vedle něho dívka stejně krásná, jako je ona. Pan More se zasní. Prsty ohmatával pevné tělíčko plastové panenky. Bylo to, jako by přejížděl po těle skutečné dívky. Najednou se zarazil. Co kdyby ho někdo viděl? Odložil

panenku na stolek a následoval svoji manželku. Bylo mu to jasné. Chtěla se udobřovat. Znamenalo to pro něho namáhavý akt. Důkladně se umyl a s povzdechem zalezl do peřin na své polovině manželské postele. Na rameni ucítil ruku své ženy. Měl chuť se milovat, ale ne s ní. Chtěl by mít vedle sebe dívku tak krásnou, jako je panenka Barbie. S ní by se miloval rád. Pevně stiskl víčka a začal si představovat, jak pomalu svléká onu neznámou mladou dívku ze šatů. Vzrušil se. Paní Morová byla příjemně překvapena. Jindy to trvalo mnohem déle. Manželé Morovi se milovali. Pan More se snažil příliš své ženy nedotýkat, aby si nepokazil dojem ze svých představ. S vypětím všech sil se vzepřel nad paní Morovou a pronikl do ní. Slastně vydechl. V jeho mysli mu právě podlehla krásná zrzka. Ve snu si představoval, jak líbá její ňadra, což u paní Morové nemohl. Věděl, že v tu chvíli by jeho mužnost poněkud ochabla. Urputně se pohyboval vpřed a vzad. Jeho vzrušení stoupalo a síla v rukou ochabovala. Paní Morová strhla svého muže na sebe. Teď už to bylo jedno. Pan More byl příliš vzrušený na to, aby selhal. Vlepil paní Morové uslintaný polibek. Byla v sedmém nebi. Nepolíbil ji už několik týdnů. Pak dosáhla vrcholu a téměř vzápětí i její manžel. Byla šťastná. Byl nešťastný. Ačkoli se miloval s vlastní ženou, připadal si, jako by se právě dopustil nevěry vůči své zrzavé panence.

Vánoce minuly. Na dráze jezdily vlaky s nezměněnou intenzitou a pan More se věnoval vypravování nákladu jako dříve. Občas poklábosil se strojvůdci z motoráčků, kteří šestkrát denně dorazili na nádraží. Nejčastěji na téma fotbal a sex. Dvojsmyslné vtipy patřily ke každému rozhovoru. Za ovládací deskou motoráčku seděl František. Dlouholetý Morův kamarád. Jako průvodčí s ním jezdíval jakýsi Čenda Moravec. Dnes ale chyběl. „Je ve špitálu,“ vysvětlil František a ukázal rukou za sebe do vozu. „Mám ale náhradu. Podívej,“ a se smíchem zuřivě mrkal. Uličkou se blížila mladá dívka. Modrá čapka trůnila na vlnách zrzavých vlasů. Byla mladá, krásná a bezstarostná. Panenka Barbie. Pan More vydechl. Jeho sen existuje! Okamžitě se jí začal dvořit. Strojvůdce František pana Mora takhle ještě nezažil. Zrzavá průvodčí se smála, až jí hlásek v hrdle klokotal jako potůček. Bělostné perličky místo zubů se jí třpytily v otevřené pusince a hrudník obdařený dvěma malými kopečky se rychle pohyboval, jak slečinka lapala po dechu v přestávkách mezi výbuchy smíchu. Pak vyšel výpravčí a hvízdal. Dvacetiminutová pauza končila. Pan More se vesele rozloučil a mával svému kamarádu Františkovi, ale ještě více do posledního okna vagonu, za nímž stála rozesmátá zrzavá průvodčí.

Vlak zmizel v zatáčce a pan More posmutněl. „Pěkná, vid’?“ usmál se na kolegu výpravčí. Pan More jen povzdychl a nakrčil čelo. Jeho sen zůstane snem. Co by si taková holka počala s ním, vypelichaným nádražákem. A jak mohl pomyslet na to, že by mu na ty jeho řeči skočila? A vůbec, utajit milenku? Holý nesmysl!

Na krajinu padal soumrak, znamení, že šichta se chýlí ke konci. Čekala ho cesta domů. Nespěchal. V hlavě mu stále běhal obraz mladé průvodčí. Jak se krásně smála. Uvítal ho prázdný byt. Na stole v kuchyni lísteček se vzkazem oznamujícím, že manželka šla i s dětmi bruslit na zamrzlý rybník. Pan More byl unavený a plný dojmů ze setkání s krásnou dívkou. Pokoj vypadal posmutněle, když v něm neběhaly děti. Ulehl na gauč. Na stolku ležela zrzavá panenka Barbie. Vzal ji do rukou a zahleděl se na ni. Už mu nepřipadala jenom jako panenka. Viděl v ní veselou průvodčí, plnou života. Slyšel její zvonivý smích. Přiblížil panenku k obličeji. Cítil mentolový dech. Opatrně panenku